

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 2.

Ett nummer den 1 och 15
i hvarje månad.

Göteborg, 15 Januari 1891

Från 1 Jan. till årets slut.
Pris: 3 kronor.

2:a årg.

Two sommarhistorier från Öregrund.

Af Lektor N. P. Ödman.

II.

Smultronplockningen.

Forts. och slut fr. föreg. nr.

Det var en fröjd för barnen att få åka i vagn och så att få se allt vackert och trefligt ute på landet, under det de foro landsvägen fram. Det var en klar, varm sommardag i Juli. Den lilla insjön till vänster strax utanför staden var så klarblå och glittrande, och tarnor kretsade öfver den med sina hvitglänsande, spetsiga vingar, och hafsviken till höger ett stycke längre bort låg som en spegel; och sedan kom man in i den vackraste löfskog och här och där for man förbi en äng, där skördefolk var sysselsatt med höslättern, och det klang så trefligt, när de hvässade sina liar. Allt var så nytt och så vackert för barnen, isynnerhet för de mindre. De hade tusen saker att fråga om på vägen, och lilla Emma var mycket förtjust, så snart hon fick se en kossa vid dikeskanten eller små får och lam med sina pinglande bjällror.

Men slutligen tyckte hon dock, det började blifva långsamt och frågade:

“Äro vi inte framme snart?”

“Åh, vi äro inte halfvägs än“, svarade fadern leende.

Så foro de till slut genom en stor by med välbyggda röda stugor och uthuslångor på ömse sidor om vägen.

“Nu ha vi blott en fjärdingsväg kvar“, upplyste Johansson, och så smälde han på hästarne, så att det bar af i raskare traf.

Om en stund kommo de till en utförsbacke, som slingrade sig ned i en liten dæld, och på andra sidan syntes en skogshöjd, där landsvägen åter gick uppåt och försvann inåt skogen.

“Där borta på andra sidan ha vi smultronstället“, ropade magistern och pekade ditåt. Alla barnen tittade ifrigt dit.

När man hunnit till foten af backen midt emot, stannade vagnen, och alla utom kusken stego ur.

“Nu kunnen I börja plocka“, sade fadern, “jag tror det skall finnas lite bär redan här i backen, längs dikesrenen.“

Och det fanns det. Barnen voro förtjusta, och lilla Emma gjorde höga utrop för hvarje bär hon fann.

Men när de hade kommit uppför backen, blef det bättre ändå, ty där var det, som om vägkanterna varit alldeles öfversållade af smultron. Det lyste rödt för ögonen, hvart man tittade. Nu blef det ett plockande. Johansson ensam satt kvar på kuskbocken och körde framåt i gående och stannade då och då.

Fia, Anna, Olof och Emma, ja, pappa själf också plockade i korgarne allt hvad de hunno. Det var en fröjd. Aldrig hade barnen sett så mycket smultron förr.

Men plötsligt skrek Anna till: “En orm, en orm!“ och skyndade till fadern — och alla de andra också att skrika och springa.

“Hvar, hvar?“ frågade han.

Anna pekade, och han sprang genast åt det hållet med sin grofva käpp i handen i högsta hugg. Och ganska riktigt, där slingrar en stor grå huggorm fram emellan buskarne. Ett enda väl riktadt slag med tjockändan af hans käpp, och ormen ligger med krossadt hufvud. Magister Svensson lyfte honom nu upp på käppen, visade honom för barnen och slängde honom sedan in i skogen öfver gärdesgården — tackande Gud, att ingen olycka skett.

Nu dröjde det en stund, innan barnen åter vågade sig ned på dikesrenen efter detta farliga äfventyr, men de röda smultronen glänste så lockande, att rädslan snart gaf vika, och plockningen fortsattes allt ifrigare.

“Kan inte jag hjälpa till också?” ropade nu Johansson från kuskbocken.

Han hade låtit hästarne stanna ett stycke längre bort på vägen, och nu kom han ned och plockade lika flitigt som de andra.

Men så kom han ihåg, att hästarne borde vattnas; det fanns en damm längre bort åt landsvägen.

“Får jag följa med och vattna hästarne?” ropade Olof ifrigt, och så fick han sitta upp på ryggen på en af dem, och Johansson gick framför och ledde dem båda. Det var en rolig färd för Olof, och han såg med stolthet ned på systrarne från hästryggen, när han kom tillbaka. Hästarne spändes åter för, och Olof och Johansson återvände till de andra.

Till slut, när alla korgarne voro nästan fulla, stannar lilla Emma midt i plockningen och ropar förskräckt:

“Hvad är det, som bullrar, pappa?”

Fadern lyssnade.

“Det är åskan”, sade han, “som mullrar på afstånd. Vi få nog oväder. Kanske det är bäst, att vi fara hem igen. Vi ha ju dessutom plockat så mycket, att mamma blir nog glad, när vi komma hem med allt detta.”

Nu kändes några tunga regndroppar, himmelen hade hastigt mulnat, och ett starkare mullrande hördes åter. Åskan kom närmare. Alla skyndade upp i vagnen, Johansson och magistern spände upp suffletten, och knappt voro alla på sina platser, förrän det blef en störtstur, så att regnet smattrade ned på vagnen. I det samma syntes en klar blix och strax därpå hördes en väldig knall, så att hästarne ryckte till, och Johansson måste hålla in dem med alla krafter, för att de ej skulle skena. Men sedan bar det af i traf. Åskknall följde på åskknall, regnet störtade ned i strömmar, himmelen var nästan svart, och barnen kröpo förskräckta tillsammans in i vagnen. Korgarne med smultronen skylde de, så godt de kunde, under sina kappor. Lyckligtvis hade Johansson spämt upp ett slags skinntak från suffletten till kuskbocken, så att barnen och Fia sutto som i en liten bur, tämligen väl skyddade för regnet, men Johansson själf och magistern, som sutto på kuskbocken och blott skyddades af ett litet dåligt paraply, hade det värre. Allt kraftigare smällde Johansson på hästarne. De ilade nu i det skarpaste traf, och under hela tiden rullade åskan, smattrade regnet, och blix följde på blix.

“Bara inte åskan slår ned på oss”, klagade Anna gång på gång.

“Och slår ned på smultronen!” jämrade lilla Emma.

Endast Olof höll sig duktig och tänkte: “Pappa sitter på kuskbocken.” Han trodde pappa om allting, till och med att kunna skydda dem för åskan.

Nu närmade de sig den stora byn igen.

“Bäst att vi köra in här någonstades”, sade Johansson, tills regnet går öfver.” Och så svängde han af till vänster in till en bondgård, som låg ytterst i kanten af byn, åt staden till. “Här känner jag folket”, sade han.

Han körde in på gården och svängde in i ett öppet portluder i en uthuslänga. Där stannade han, och där sutto nu alla kvar i vagnen, väntande att regnet skulle gifva sig. Några af gårdsfolket stodo emellertid undrande på förstugubron i stora byggningen. Johansson gick då dit och talade om, huru saken förhöll sig, och bondgumman frågade genast, om inte de resande ville komma in, medan de väntade. Johansson kom tillbaka med detta bud, och som regnet nu ej var fullt så våldsamt som nyss, gingo allesamman in i stugan.

De kommo in i ett stort, präktigt kök, där allt var så snyggt och prydligt, och där blankskurade kopparkärl och hyllor med porslin fyllde väggarne, och bröd hängde i taket på stora stänger. Och i närmaste hörnet till vänster var en stor, hvitmenad spisel, och borta vid fönstret stod en väfstol, där en af husets jäntor satt och väfde af alla krafter. Det var ett gammaldags svenskt bondehem. Husmodern kom mycket vänligt emot de resande och bad dem sitta ned.

“Åh, så mycket smultron barnen ha plockat”, sade hon vänligt. “Det blir väl roligt, när de få äta upp dem i staden med mjölk till. Kanske de vilja äta dem nu, vi ha mjölk här?”

“Nej, låt oss vänta, tills vi komma hem, pappa!” hviskade Anna till fadern.

Han tackade den snälla gumman för anbudet och sade, att de ville visa sina bär för mamma, och gumman bjöd då i stället barnen på hvar sitt glas nysilad mjölk, och det smakade förtäffligt.

Emellertid hade allesammans på bondhustruns inbjudning stigit in i rummen innanför, och det var där barnen drucko mjölken; och därinne var det så fint och trefligt, att magistern blef riktigt förvånad. Där hängde ett porträtt af Luther och en vacker biblisk tafla, och äfven fanns där en bokhylla, och i den såg han många goda böcker och främst bland dem *bibeln*. Det gjorde honom godt att se, att denna “böckernas bok” hade hedersplatsen i hemmet, och det var för honom en borgen, att där måste finnas något af den rätta friden och glädjen.

Efter en stunds vänligt samtal med den hederliga bondgumman, tittade magistern ut genom fönstret och fann, att regnet nu alldeles hade upphört och att himmelen åter började klarna. Man tog alltså afsked och tackade för gästfriheten — och snart sutto åter alla i vagnen som förut. Nu sken solen igen, himmelen var klarblå, och allt var så friskt och

grönt efter regnet, att det gjorde riktigt godt att se på det, och barnen jublade öfver att få komma hem till mamma med sina fulla korgar.

När de äntligen kommo fram och stannade utanför porten, stodo mamma och gamla Greta ute på trappan och undrade oroligt, hur det varit med dem under åskvädret, och nu blef det ett berättande och förklarande, och både ormen och åskvädret och bondgumman voro med i den berättelsen, det var klart, men först och sist smultronen, naturligtvis, och alla barnen visade sina korgar, och gamla Greta slog ihop sina händer af förvåning, och sedan bådo barnen så ifrigt, att de skulle få äta smultronen till kvällen.

“Med socker till“, ropade lilla Emma.

“Ja, med socker till“, svarade mamma leende.

Och så blef det, och aldrig hade de ätit så goda smultron, tyckte de, som dessa, som de själfva plockat.

“Men aldrig så *dyra* heller, det är säkert“, sade modern.

“Åh ja“, anmärkte magister Svensson, “inte ginge det an att göra sådana smultronfärder hvarje dag, men för *en* gång går det väl an.“

Och det tyckte barnen också.

Lasse i Nässja.

Humoresk af R.

”Den som ändå kunde flyga!“

Detta var Lasses alltid och ofta upprepade suck, när han såg, huru svalorna svingade sig lätt och luftigt i solskenet, eller då han såg en allvarlig korp med stadiga vingslag högt uppe i luften styra kosan mot ett aflägsset mål, ropande sitt entoniga “en plåt, en plåt“, eller en glada sväfva på sina stora vingar, som hon aldrig behöfde röra, utan som buro henne genom luften synbarligen i största maktighet.

Lasse i Nässja var en gosse då. Nu är han helt säkert död, eller, om han lefver, så måtte han vara alldeles förfärligt gammal.

Nog tyckte han, att Nässja var det vackraste ställe på jorden, ty det var hans hem. Men han hade icke sett många andra ställen, och han föreställde sig, att om han kom så högt upp i luften som t. ex. gladan där, så skulle han kunna se förfärligt långt bort och se många ställen, som han aldrig sett, och det skulle vara så roligt. Och för resten var det ju bra underligt, att så många andra varelser skulle kunna flyga, men Lasse vara tvungen att gå bara utefter marken, nere vid jorden, fastän han *ville* flyga och var lika glad som de.

“Den som ändå kunde flyga!“

Ibland drömde Lasse, att han flög. En gång tyckte han, att han flög fram och åter uppe under taket i kyrkan, och alla människor sågo på honom. Ibland drömde han, att han hade stora vingar, ibland att han inga vingar alls hade, utan bara flaxade med armarna. En gång tyckte han, att han hade ett näbb också, och när han vaknade, tog han sig om munnen, men så hade han intet näbb. Och när han var vaken, så hjälpte det icke, huru mycket han än flaxade med armarne: han kunde icke lyfta sig från marken en enda tum.

Och så växte han och blef ändå något större och tyngre, men sin lust att flyga kunde han aldrig komma ifrån. Han funderade länge på, huruvida han icke skulle kunna flyga ändå, om han hade tillräckligt stora vingar. Och så beslöt han, att det *måste* kunna låta sig göra; och sitt beslut satte han äfven i verket, ty han var en duktig och beslutsam gosse.

Tillrustningen gjordes i största hemlighet, och han gömde sina blifvande vingar på höskullen öfver stallet, där han ock hade sin verkstad. Och medelst smala hasselkäppar och ett par gamla lakan, skapade han nu till ett par vingar, som voro så stora, att han icke kunde tänka sig annat, än att han, med dem på, icke skulle ens behöfva flaxa som en skata, utan, då han bara väl kommit upp, skulle kunna sakta sväfva fram som en glada.

När nu vingarne voro färdiga, tog han dem med sig ut i hagen, satte dem på sig och började flaxa väldeligen. Men det gick dock icke att lyfta sig upp och komma i fart, fastän han kände, att vinden tog mycket hårdt i dem. Han var ju ännu så oöfvad, förstås.

Då fick han en tanke. Han hade märkt, att fåglarne brukade kasta sig ut i luften från något högt ställe och då mycket lättare kommo i gång, än när de skulle lyfta sig från marken. Han hade också sett, hurusom små skalbaggar, när de skulle flyga, plögade först krypa upp i toppen på ett strå eller en pinne. Det var således klart, att han skulle lyckas, om han stode på någonting högt, så att han kunde kasta sig ut i luften, då han sedan kunde slå fritt med vingarna utan att stöta mot marken.

Alltså en vacker dag, då det blåste rätt starkt, klef Lasse upp på ladugårdstaket, satte på sig

vingarne och tog ett par långsamma tag i luften. O, hvad luften tog i dem! Det var annat, än när man stod därnere. Lasses hjärta fylldes af de djärfvaste planer. Han skulle icke flyga långt bort, men däremot skulle han försöka komma riktigt högt. Han såg uppåt. Se där en annnn flygare! Det var då bara en kråka.

“Tänk, hvad hon skall bli förvånad, när jag kommer.”

Lasse sträckte nu sina vingar. Vinden ordentligt lyfte i dem, utan att han ens behöfde flaxa alls med dem. Så lade han sakta ihop dem, såsom han ämnade göra, när han skulle sätta sig. Det gick bra. Och så såg han uppåt. Mot det där hvita molnet skulle han rikta.

Nu Lasse: ett — två — tre!

Han gjorde en sats och kastade sig med ett väldigt hopp ut i luften. Vinden tog i vingarne. Det kändes, som när man håller ett paraply bakvändt i storm. Ock så bar det i väg.

Men icke gick det precis åt det där molnet till, utan snarare åt motsatt håll, nämligen åt fars och mors väl ansade humlegård. Ögonblickligen greps Lasse af en aning, att han icke skulle behöfva lägga ihop vingarne, när han ville sätta sig. Och de där långa, smala humlestängerna, som pekade med sina hvassa ändar uppåt, föränledde honom att tänka på, om det var sannolikt, att han med sina stora fötter skulle kunna sätta sig så där vackert på en sådans spets, såsom han ibland sett sparfvarne göra. Det föreföll honom i hast lite tvifvelaktigt. Men han fick icke lång tid att tänka på saken.

Det blef nämligen plötsligt klart för vår Lasse, att han redan hade satt sig, hvadan det var hög tid att lägga ihop vingarna. Som lycka

var, så hade han emellertid icke satt sig på någon humlestång, det hade helt visst varit mindre bekvämt, utan han hade satt sig bredvid humlegården på en hopräfsad hög af ogräs. Men det gjorde i alla fall ondt på flera ställen i kroppen, när han skulle stiga upp.

Sedan förlorade Lasse alldeles lusten att flyga. Han ville icke ens höra talas om saken. Men om det var någon, som frågade honom:

“Nå, Lasse, hvad tyckte du om att flyga”, så svarade han:

“Jo, flyga gick bra, men sätta sig var värst.”

Tänkvärda ord.

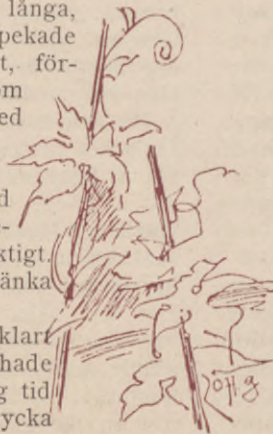
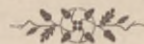
Man måste nödvändigt göra en skillnad emellan bokvett och världsvett. Att känna och minnas de lärdes hvarjehanda särskilda meningar, dikter och gissningar om naturen och dess lopp är helt annat, än att genom uppmärksamhet på egna och andras gemensamma och sammanstående rön inse och känna de naturliga tingens beskaffenhet och förändringar. Det förra är kunskap eller läsevett. Det senare är världsvett eller naturens känmedom.

P. N. Christiernin,
svensk tänkare.

Hos råa och barbariska nationer finner man alltid en öfvervägande smak för det starkt retande. De söka t. ex. i sina prydnader en brokig blandning af lysande, praktfulla färger.

Samuel Grubbe,
svensk tänkare, † 1853.

”Stumpnäsan”.

Af Otilia Adelborg.

illa Ingeborg längtade en hel månad, att julen skulle komma, och hvar dag frågade hon sin mamma, om det ännu vore långt till julafton.

Hon var nästan säker på, att hon skulle få en docka till julklapp. Hon hade frågat mamma därom, och mamma hade svarat undvikande, och när mamma svarade undvikande, var det så godt som ja; men riktigt ja var det i alla fall icke. Men julafton skulle väl komma en gång, och då — —

sina dockor, och hon förklarade för sin mamma, att hon var så glad, att hon kunde visst aldrig bli ledsen mera. Mamma såg litet tviflande ut, och det kunde hon gärna, ty hon kände sin lilla flicka.

En half timme senare var glädjen slut. Ingeborg var så sömnig, att hon knappt kunde hålla hufvudet uppe. Hon hade dessutom ätit för mycket snask och hade knip i magen. Nu blef det bara sorg och gråt.

Mamma skyndade sig att kläda af och lägga sin lilla skatt, allt under ymniga tårar från skattens sida.

Mamma lade alla dockorna i sängen, för att trösta sin lilla Ingeborg, men ingenting hjälpte. Hon bara snyftade och grät. Och när mamma frågade henne, om hon inte vore glad åt sina nya dockor, svarade en förtviflad liten röst:

Och julafton kom och med den en stor, vacker docka. Ingeborg hade aldrig förr sett en så vacker docka, hon såg bara så hög och förnäm ut, att Ingeborg nästan kände sig blyg för henne. Men icke desto mindre smekte hon beundrande hennes ljusa lockar, vände upp och ned på henne och synade alla hennes kläder och lade henne slutligen att sofva, och se, då blundade hon alldeles som en riktig sofdocka egnar och anstår.

Men det var icke nog med en docka. Ingeborg fick dessutom en liten ask, innehållande en hel mängd små, små dockor, helt och hållet af porslin. De hade alla mer eller mindre kläder på sig, men allesammans, till och med den, som annars var i blotta linnet, hade vidunderligt stora hattar. De voro för söta, tyckte Ingeborg.

Lilla Ingeborg var mycket lycklig öfver alla

”Nej, Ingeborg blir aldrig någonsin glad mera.”

Mamma såg återigen litet tviflande ut, och därtill hade hon goda skäl, ty ögonblicket efter voro barnets ögon lika fast slutna som dockans, hvilken låg bredvid henne.

Lilla Ingeborg sof och hade glömt allting, sin sorg, sina dockor, hela julafton, ja till och med sin mamma.

Men dockorna ville inte bli glömda. De luggade henne i de ljusa hårlockarne och nöpo henne i kinderna för att få henne vaken.

Och så började de dansa för henne. Den stora dockan bara vände sig sakta omkring på ett ställe. Det var hennes konst, den hade hon lärt sig i bodfönstret. De små dockorna dansade rundt omkring henne i vild fart.

Hvad lilla Ingeborg skrattade! Något så lustigt hade hon aldrig sett.

Åh nej, hvad den stora dockan såg stolt och förnäm ut!

När dockorna tröttnat att dansa, satte de sig på sängkanten. Och så började de allesamman prata.

Den stora dockan berättade om, huru förnäm hon var. Hon kom från England, och i boden, där hon var köpt, hade hon varit den grannaste af alla dockorna. Och så artiga alla hade varit mot henne! Hon hade fått stå och vända sig i bodfönstret, i stället för att ligga på en hylla och ha tråkigt, som alla de andra dockorna i boden. Eller också hade hon fått sitta stilla i fönstret hela dagen, bara för att se på allt folket, som gick förbi, och det hade varit roligt.

Hon berättade om alla de små barnen, som stannat utanför bodfönstret för att titta på henne. Hon tyckte så synd om dem, som skulle stå utanför i snön och frysa, hon hade det bra mycket bättre, som fick vara innanför i det varma bodfönstret.

Men så var hon också en docka, som hade riktigt hår och kunde blunda. Hon var icke alldeles säker på, att barnens hår var riktigt, churu det nästan såg så ut. Men hon var fullt säker på, att de ej kunde blunda, stackars barn, de hade stirrat på henne hela tiden med vidöppna ögon.

De små porslinsdockorna berättade, att de tillhörde en mycket talrik släkt. Man kunde lätt känna igen dem på deras stora hattar, och dessutom hade de nästan alla långa klädningar med mycket korta lif. De voro mycket småväxta och voro af porslin, kläder och allsammans. Deras kläder kunde icke en gång tagas af och på, och de små dockorna suckade djupt.

Icke heller kunde de skryta med, att de suttit i något bodfönster, de hade i stället legat sammanpackade i en ask. Men nu voro de så innerligen glada, och hoppades att Ingeborg skulle bli en riktigt snäll liten mamma. De lofvade att bli så lydiga och de skulle försöka att hålla så länge som möjligt, men de kunde rakt inte hjälpa, om de miste en arm eller ett ben, för de voro så förskräckligt sköra.

Ingeborg var förtjust och lofvade alla dockorna, att hon skulle bli en utmärkt mamma för dem och hålla af dem, så länge det fanns en enda bit kvar af dem.

Nu tyckte den stora dockan, att det gick väl långt. Först skulle de där små porslinskrypena prata dumbeter och så skulle Ingeborg till på köpet inbilla sig, att hon, den stora, fina dockan, som både hade riktigt hår och kunde blunda, ville bli hennes barn. Nej, tack! Så galet var det icke! Och så förklarade hon, att hon ville visst icke bli Ingeborgs barn och syster med de små ynkliga

porslinskräken, men ville Ingeborg bli hennes jungfru och kläda af och på henne — men icke för ofta — och tvätta hennes kläder och hålla henne ren och fin, så skulle hon på nåder få göra det; men se kamma henne, det fick hon vackert låta bli, för hon var van att kamma af hårfrisös, och något annat dugde icke.

Och mycket mera hade hon att säga, men Ingeborg hörde icke på henne, utan förklarade med mycken bestämdhet, att eftersom hon nu en gång hade fått alla dockorna, så voro de också hennes barn och hon deras mamma, det var en sak, som icke kunde hjälpas.

Usch, hvad den stora dockan blef ond! Hon rullade med ögonen, så att de små dockorna sågo helt förskräckta ut, och därpå snurrade hon rundt omkring i den vildaste fart, tills hon blef så yr i hufvudet, att hon föll pladask i golvet.

När Ingeborg vaknade om morgonen, stod mamma vid sängen och höll den stora dockan i ena handen och en bra bit af hennes näsa i den andra.

Ingeborg var icke alls ledsen att dockan hade slagit näsan af sig. Hon såg mycket beskedligare ut i dag än i går. Den lilla stumpnäsan riktigt klädde henne. Och efter som hon ännu ej hade fått något namn, fick hon heta "Stumpnäsa". Och det var just icke något så fint eller vackert namn.

Men hvar voro väl de små porslinsdockorna? De hade visst blifvit så rädda för den stora dockan, att de krupit undan i alla möjliga hörn. En hittades under kudden, en vid fötterna, en här och en där, men alla voro de hela och sågo så belättna och morgonfriska ut.

Men när de fingo se, hur "Stumpnäsan" såg ut, sade en af dem: "Högmod går för fall", och det tyckte de var så bra sagt, att det sade de allihopa.

I arrest.

Knuts och Märtas mamma hade rest bort. Gamla Lina skulle se till både huset och barnen. Stackars gamla Lina! Nog fick hon bestyr.

En vacker dag öfverraskades Knut, inbegripen i den högst lofvärda sysselsättningen, att ösa sand i Märtas nya dockvagn. Nu hjälpte icke gråt och skrik; missdåren fick krypa i arrest. Såsom sådan tjänstgjorde ett stort

Till den svenske gossen.

Du hört hvad svensken fordom gjort,
Om fäders bragder har du sport;
Och hvad du hört ditt sinne ländt.
En ädel eggelse du känt:
Du ville ock med svärd i hand
Gå ut och strida för ditt land. —
Så offra villigt hvad du har,
Gif du din skärf till vårt försvar!
Ditt sinne hårda och din kropp,
Låt intet vekligt spira opp!
Gör troget hvad du bör och kan —
Med tiden blir du också man.

ren. Lina stod häpen. "Där har du", sade Knut triumferande.

En annan gång roade Märta sig med att nypa knopparne af alla mammas blommande krukväxter. Domen lydde på arrest. Men Lina hade nu fått respekt för skåpet. Bättre utrymme måste arrestanten ha. Och så bar det af till ett obegagnadt kök uppe i vindsvåningen.

"Ja, här får du nu stanna, tills du besinnat dig och ber om förlåtelse", sade Lina. Och därmed gick hon.

Om en stund rördes hon dock till medlidande, gick upp och knackade på köksdörren.

"Nå, har du besinnat dig än?"

Ett obegripligt mummel svarade därinnifrån.

"Ja, ber du icke om förlåtelse, så slipper du icke heller ut." Högst förgrymmad begaf sig Lina åter till *sitt* kök, och där fick hon annat att tänka på, än Märta's okynne.

Men plötsligt kom hon ihåg den lilla stackaren, som satt i arrest däruppe. I ett nu for Lina uppför trappan, öppnade köksdörren och fann köket — tomt. Skafferidörren stod emellertid på glänt. Förskräckt rusade Lina fram och tittade in i det halfmörka skafferiet. Hvilken syn! Därinne sitter Märta-lill sofvande, med ena armen nedborrad i en sockerfjärding och den halföppna munnen full med socker.

Sedan den dagen misströstade Lina om sin uppfostrningsförmåga. Och väl var det, att smättingarnes mamma snart kom hem.

Th—th.

Den bästa lärdomen.

Jlänge sedan berättade en mamma för mig en liten historia, om en sin lilla flicka, som jag tyckte var så vacker och uppbygglig, att jag beslöt tala om den för de gossar och flickor, som läsa "Daggdroppar".

Den nämnda mamman hade två flickor, hennes enda barn, hvilka hon höll mycket af. De voro något så när jämnåriga och hade en gemensam lärarinna i hemmet.

Men så begaf det sig, att den äldre systemen blef sjuk, till stor sorg för både pappa och mamma; och hennes sjukdom blef mycket långvarig.

Då var ej att tänka på någon läsning; den fick alldeles ligga nere nära ett helt år; och däröfver var också den lilla flickans mamma mycket bekymrad.

En gång uttalade hon detta bekymmer och sade: "Mitt kära barn, det är så ledsamt, att du också måste så länge försumma din läsning; din syster går nu förbi dig."

Då tog den lilla flickan sin mamma om halsen och svarade: "Kära mamma, jag försummar ingenting, om jag bara lär mig att bli snäll."

Och däri måste modern gifva henne rätt, och jag med; och kanske äfven I gärna gören detsamma?

Jag menar ej blott nu, då i ären friska och krya och kunnen obehindradt läsa edra läxor och gå i skolan, utan äfven då den dag kommer också för Eder, när Gud, vår store läromästare, tager Eder i en skola, som kallas kors-skolan, för att lära Eder bli snälla. Då, när man tvingas till overksamhet, ej får leka, ej kan arbeta, när lidandets dagar, kanske också dess nätter bli så långa

och man ligger och oroar sig öfver allt, som man borde uträtta, men måste försumma, då gäller det, att af den lilla flickan lära sig att, om icke med glädje, så dock med tro o. undergifven förnöjsamhet säga: Jag försummar ingenting, om jag bara lär mig att bli snäll.

Gåta.

Lätt som fjäder
Till skick och seder,
Sår han vind
Och skördar väder.
Med mjuka leder
Det är hans heder
Att vända för bläst ifrån sjö och städer.
Högt sitter han.
Säg, om du kan,
Hvad det är för en man?

Snopen! snopen!

atten smög tyst längs lidret, men såg sig om, satte sig, slickade sin fina päls, och blef sedan stilla i solgasset. Några dolska drifter skymtade i hans gröna ögon, en stund lekte svansen och ringlade sig, såsom om dolda anslag kittlat kisse.

Men nu satt kisse stilla, skenbart liknöjd, såsom tänkte han på ingenting annat än att njuta sitt lata lif.

Sedan, efter en stund, smög han vidare. Nedtill på vindsdörren var ett stycke utsåadt, så stort, att katten kunde obehindradt krypa ut och in. Husfolket väntade, att katten skulle taga råttor, men rofdjurslynnat hos det smidiga djuret var fallet äfven för andra jaktföretag. När det vardt ett ängsligt och häftigt skrik bland sparf-familjerna i trädgården, visste man att katten jagade sparf och icke råttor.

Ty kisse var blodgirig och illfundig.

Det förstod nog husfolket; men en liten dunklädd fågelkull, som hade sitt hem i en videokorg på vinden och där trufdes öfver måttan väl, hade inga aningar om världens ränker. Den letde där ett ljuft barndomslif, vårdad af pappa Sparf och mamma Sparf, som flögo ut och in genom det öppna vindsfönstret. Och under de klara sommarnätterna sågo fågelungarne små stjärnor på himlen.

”De där vaka öfver Eder!” plägade mamma Sparf säga — ”nu skolen I sofva, ty nu är det natt.”

Vid några tillfällen sågo de dunklädda ungarne också ett par klara flickögon, och det omtalade de för modern.

”Prat”, sade modern, ”det är stjärnor, som vaka öfver Eder!” Och så flög hon ut genom vindsfönstret och bort.

Men — så kom katten! Kisses ögon lyste — o, så rysligt de lyste! Mamma Sparf var borta. Staccars små!

”Se där två stjärnor!” sade ungarne till hvarandra, ”vackra äro de icke!”

Men just i det ögonblick kisse skulle slå klorna i korgen med sparfboet, lyftes korgen upp, högt upp; och öfver de räddade små ungarne tindrade två glada ögon — det var Gunlöds.

Ty hon, ja just hon hade vakat öfver de små i videokorgen.

Kisse vardt snopen och fick ingenting af alla sina stygga anslag.

Snopen! Snopen! då han drog in klorna och inställsamt strök sig mot matmors

kjol, likasom ville han säga: det var ej illa menadt.

Snopen var han, och fick ingenting.

E. K.

Lösning af Charaden i föregående nummer: Tomte.

Innehåll: Två sommarhistorier från Öregrund. II. Smultronplockningen — Lasse i Nässja (med originalteckningar). — Tänkvärda ord — Stumpnåsan (med originalteckning). — 1 arrest. — Till den svenske gossen. — Den bästa lärdomen. — Gåta — Snopen! snopen! (med originalteckning!).

Ansvarig utgifvare: H. L. Bolinder.

Göteborg, H. L. Bolinders boktryckeri, 1891.